

șește, sau astfel că rînd pe rînd se istorisesc în perioade succesive toate genurile literare deodată. La modul întiiu de expunere istoricul ține mai mult socoteală de mersul genurilor literare, de stilurile generice, la cel de al doile mai mult de stilurile individuale. Adică în cazul întiiu individul, care a participat la dezvoltarea unui gen literar oarecare, este pentru istoric indiferent, căci aceia ce urmărește istoricul este genul literar însuși; în cazul al doile, din contra, individul în toate manifestările sale intelectuale este partea cea principală, iar genul literar cutare, pe al cărui fir istoricul veșnic îl taie și iar îl leagă, este ceva mai puțin important. Modul întiiu de expunere se numește idografic, al doile sincronistic.

O procedare idografică curată, fără niciun amestec de procedare sincronistică, este imposibilă, și vice versa.

Totdeauna se ia ca bază, ca introducere, unul din cele două moduri de expunere și apoi restul narațiunii urmează după al doile mod. Procedarea mai recomandată astăzi este să se facă o expunere sumară sincronistică la început și apoi să urmeze povestirea pe larg idografică.

7. Intre disciplinele filologice, alături cu istoria vieții publice, private, intelectuale și artistice, s'a introdus, de pe vremea încă a celor d-întiiu clasificatori ai filologiei (începutul veacului nostru*) Istoria lim-

*) Încercări de sistematizare a disciplinelor filologice au început din veac. XVII (*Johann van der Woveren*, *De polymathia tractatio, integri operis de studiis ve-*